

Esikoisuuden siunaus

Simo Papunen

Kerran, kun Jaakob valmisti keittoa, Esau tuli väsyneenä metsästysretkeltään ja sanoi Jaakobille: “Anna vähän tuota ruskeaa, tuota ruskeaa keittoa, minä olen ihan lopussa.” Tästä syystä hän sai nimen Edom. Mutta Jaakob sanoi: “Myy minulle ensin esikoisuutesi.” Esau sanoi: “Minä varmaan kohta kuolen. Mitä hyötyä minulle on esikoisuudesta?” Jaakob sanoi: “Vanno minulle ensin.” Niin Esau vannoi ja myi Jaakobille esikoisuutensa. Sitten Jaakob antoi hänelle leipää ja papukeittoa, ja Esau söi ja joi, nousi ja meni tiehensä. Niin vähäarvoisena hän piti esikoisuuttaan. 1.Moos.25:29-34.

Jaakobin ja Esaun historia kertoo meille Jumalan valinnasta, mutta myös ihmisen valinnasta. Jumalan valitsi aikoinaan Aabrahamin ja antoi tälle siunauksensa, lupauksen Israelin maasta, luvuttomasta määrästä jälkeläisiä ja “siemenestä” (Kristuksesta), jonka kautta kaikki maailman kansat tulisivat siunatuiksi. Yllä kuvatussa tilanteessa oli kysymys Aabrahamin lapsenlapsista ja millä tavalla Jumalan valinta ja siunaus ilmeni heidän elämässään.

Esau oli kaksosista esikoinen, koska syntyi ensin. Sen ajan kulttuurissa esikoinen oli erikoisasemassa ja perisi suvun päämiehen arvon, aseman ja kunnian. Hän myös perisi valtaosan vanhempiensa omaisuudesta, itse asiassa koko omaisuuden, josta kylläkin oletettiin hänen antavan sisaruksilleen, sillä perheen ja suvun päämiehenä hän oli vastuussa koko suvusta ja sen hyvinvoinnista. Esauilla oli esikoisen asema ja hän oli muutenkin isänsä suosikki. Miten kummassa hän päätyi menettämään esikoisuutensa?

Huomaamme, että Esau teki väärinä valintoja. Ensinnäkin, hän otti vaimokseen naisia, jotka eivät kuuluneet Aabrahamin sukuun, vaan olivat heettiläisiä. *Nämä naiset tuottivat Iisakille ja Rebekalle paljon mielipahaa (1.Moos.26:35).* Kun Esau tajusi erehdyksensä, hän yritti paikata asian tekemällä uuden erehdyksen. Hän otti vaimokseen vielä Ismaelin tyttären Mahalatin (1.Moos.28:9). Esau ei tunnu ymmärtävän mitään omasta edustaan. Hän on siinä suhteessa hyvin samanlainen kuin normaali nykyihminen. Ei kun kaksin käsin pahaa tekemään ja kerskumaan siitä, kokemaan kaikkea pelkää itsetyytyväistä omahyväisyyttä. Niinpä Esaukin luuli tehneensä oikein, kun meni naimisiin Aabrahamin jälkeläisen kanssa, vaikka hän samalla liitti kohtalonsa ihmiseen, joka ei ollut perivä Jumalan siunausta.

Esaun tyhmyys korostuu yllä kuvatussa kohtaamisessa Jaakobin kanssa. Esau tuntuu olevan täysin tietämätön esikoisuutensa arvosta. Hän on siinäkin samanlainen kuin nykyihminen: hän keskittyy vain omien tarpeidensa lyhytnäköiseen tyydyttämiseen. Kun saa syödä ja juoda ja huvitella – mulle kaikki nyt heti – se riittää. Pidetään

hauskaa, huomenna kuollaan. Raamatun kuvaus hernekeiton särpimisestä on niukka, mutta jos sitä saisi vähän fiktiolla höystää, voisin kuvitella, kuinka Esau irvistelee Jaakobin kokin taitoja ja pilkkaa hänen soppaansa: “tuollaiseen p***väriseen pöperöön en koskisi, jos ei olisi näin sudennälkä!” Vahingoniloisessa irvailussaan hän todella muistuttaakin Ismaelia (Vrt.1.Moos.29:9) ja vaikuttaa kuuluvan joka suhteessa samaan genreen hänen kanssaan. Nykyihminen on tässäkin samanlainen: jos vain johonkin jäynään saadaan kaveri kompastumaan, koetaan siitä tyydytystä ja ollaan ylen onnellisia – kiherretään vahingoniloisessa nauruntirskeessä. *Pahat eivät saa unta, elleivät ole tehneet paha, he valvovat yönsä, elleivät ole ketään kaataneet. Vääräys on heidän leipänsä, väkivalta heidän viininsä. Sananl.4:16-17.*

Esau oli samalla tavalla epäpyhä. Käytökseltään jotenkin tolkuttoman törkeä. Jumala ei voinut antaa Aabrahamin siunauksen valua hukkaan tällaisen ääliön takia. Oli vääjäämätöntä, että esikoisuus päätyisi Jaakobille. Se tapahtumasarja, joka on kirjattu Raamattuun, on vain tämän vääjäämättömän tosiasian ilmentymää.

Esau oli tietämätön ja tyhmä. Hän ei tajunnut jälkeenkään, mitä oli menettänyt ja kaiken vähiten hän tajusi, että hänelle langennut kirous oli hänen omaa syytään, hänen oma valintansa.

Myöhemmin näemme, kuinka juutalaiset torjuivat Jeesuksen eivätkä halunneet häntä kuninkaakseen. He huusivat: “Anna meille Barabbas!” tai “Hänen verensä saa tulla meidän ja meidän lastemme päälle!” (Matt.27:25).

Viime aikoina on teeveestä tullut dokumentteja Hitleristä ja holokaustista. On pysäyttävää katsella, kuinka paha aavistamattomia juutalaisia, miehiä, naisia ja lapsia, viedään kaasukammioihin.

Esikoisuus otettiin pois juutalaisilta (tosin väliaikaisesti) ja esikoisuus annettiin pakanakansoille. Näin me kristityt olemme saaneet siunauksen tavallaan juutalaisten kustannuksella.

Te olitte ennen tottelemattomia Jumalaa kohtaan, mutta noiden toisten tottelemattomuuden vuoksi Jumala on nyt armahtanut teidät. Room.11:30.

Juudas oli kutsuttu omistamaan siunauksen, olemaan esikoinen, olemaan huomattava apostoli, mutta hän menetti asemansa. Jos sivuutetaan “ihmisten arpapelit” (Ap.t.1:26), Juudaksen paikan täytti myöhemmin Paavali ja hänestä tuli kaikkien aikojen huomattavin apostoli. Näemme, miten “esikoisuus” voi siirtyä toiselle kansalle tai toiselle henkilölle, jos siunausta ei osata ottaa vastaan. Heprealaiskirjeen kirjoittaja varoittaa meitä:

Katsokaa, ettei joukossanne ole ketään siveettömästi elävää tai maailmallista, sellaista kuin Esau, joka yhdestä keitosta myi esikoisuutensa. Tehän tiedätte, että kun

hän myöhemmin halusi siunauksen itselleen, hänet hylättiin. Hän ei saanut tilaisuutta parannukseen, vaikka hän sitä itkien anoi. Hepr.12:16-17.

Tämä sana saa meidät vapisemaan. Mutta on hyvä tietää, että Jumalan siunauksien kanssa ei ole pelleilemistä. Emme saa pitää Jumalan siunauksia itsestäänselvyytenä emmekä voi Jumalan kansan jäsenenä käyttäytyä miten vaan ja tehdä epäpyhiä tekoja. Mikään parannuskaan ei auta, jos jälkeinpäin – liian myöhään – tajuamme tekojemme seuraukset.

Meidän ei kuitenkaan tarvitse elää pelossa. Voimme olla kiitollisia ja elää tietoisina niistä siunauksista, joista olemme tulleet osallisiksi. Muistakaamme, että olemme jo saaneet esikoisuuden, kun Jumala valitsi Jaakobin ja kutsui häntä nimellä Israel. Me olemme saaneet esikoisuuden, kun olemme tulleet liitetyiksi Israelin kansaan:

Siihen aikaan te elitte ilman Kristusta, Israelin kansan ulkopuolella ja osattomina liitoista ja niiden lupauksista, olitte maailmassa vailla toivoa ja vailla Jumalaa. Mutta nyt Jumala on Kristuksessa Jeesuksessa, hänen veressään, tuonut lähelleen teidät, jotka ennen olitte kaukana hänestä. Ef.2:12-13.

Älkäämme siis väheksykö esikoisuuttamme, vaan pitäkäämme sitä arvossa. Jumalan sana varoittaa:

Kuinka paljon ankaramman rangaistuksen ansaitseekaan mielestänne se, joka polkee jalkoihinsa Jumalan Pojan, pitää epäpyhänä liiton verta, jolla hänet itsensä on pyhitetty, ja häpäisee armon Henkeä! Mehän tunnemme hänet, joka on sanonut: – Minun on kosto, minä olen maksava, sekä myös: – Herra on tuomitseva kansansa. Hepr.10:29-31.

Rukoilemme:

Kiitos rakas taivaan Isä, että olet kutsunut meidät liiton kansaan Jeesuksen Kristuksen, oman Poikasi, sovitustyön perusteella, ja saamme kuulua tosi Israeliin ja olla osallisia uudesta liitosta ja sen lupauksista! Kiitos, että olet antanut meille esikoisuuden siunauksen siinä valinnassa, jonka olet tehnyt, kun annoit meille evankeliumin ja saimme kohdata sinun pelastavan armosi. Nyt haluamme kunnioittaa sinua, kiittää sinua sydämestämme ja pitää kiinni jokaisesta lupauksesta, jonka olet antanut, ja periä sen siunauksen, joka meille kuuluu Kristuksen seuraajina ja hänen omaisuuskansanaan! Kiitämme tästä suuresta etuoikeudesta, jonka olemme saaneet vastaanottaa: esikoisuuden siunauksesta! Aamen.

Copyright © 2013 Uskon kilpi. Julkaistu sivulla www.uskonkilpi.net.